

νεύρων μας, ν' άπεικάσουμε τόν παλμό της καρδιάς μας, νά βρούμε της ψυχής μας τά ιδανικά. Γιατί τάχα σέ στιγμή χυδαιότητας πιάστηκε ή γεννήθηκε ο Σιλβιστρέλλη; Μήπως γιατί έμαθε πιστά νά υπηρετή τούς σκοπούς της πατρίδας του; Νά κάνει τό άσπρο μαύρο και τό μαύρο άσπρο όταν τόν συμφέρει; Τό καθήκον του έκαμε. Κ' έμεινε σ' έμάς τό καθήκον ν' άποδείξουμε τό αντίθετο. Και νά τ' άποδείξουμε όχι με ξεφωνητά παρά με αλήθειες. Όχι με τή μορφή μας παρά με τήν ψυχή μας. Είμαστε Σλαβί, Βλάχοι, Όστρογότσοι, Άτσιγγανοί; Είμαστε, ναι. Ούνος ήταν κι ο Άττίλας μά έκαμε τή Ρώμη σας νά τρέμη και τόν Πάπα σας νά συρθεί γονατιστός μπροστά του. Άς δείξουμε κ' έμεις τήν ψυχή μας και τότε καθήστε νά μιλάτε για τήν πηγή και τό σάϊ της. Μά ως τότε δε θέλουμε φιλέλληνες. Εύνοχιστές δε μάς χρειάζονται. Πέρασαν και πέρασαν ως τώρα κόπάδια κ' έσπειραν στό διάβα τους μοιρολάτρες, ζητιάνους και όμφαλοσκόπους άκαμάτες. Δέ θ' άρνηθώ πως ήταν άπ' άρχης στό αίμα μας ή ψώρα. Μά και τό δικό σας θυμιατήρι μάς τήν έκαμ. άγιάτρευτη. Προτιμώμαι λοιπόν τούς μισέλληνες. Τά λόγια τους, τά πικρά και τ' άδικα-μπορεί νά καταντήσουνε κεντρί μιά μέρα κα, νά ξανάφουν θαυματουργό τό αίμα μας.

Άπό τά νανουρίσματα της γιαγιάς μου προτιμώ τή βέργα του πατέρα μου.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΒΡΑΜΗΣ

NOBΛΙΣ

ΟΙ ΥΜΝΟΙ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

III

Μιά φορά πού έχυνα πικρά δάκρυα, πού ήλπιδα μου σκορπίζονταν λυωμένη σέ θλίψη και στεκόμουν μονάχος στόν ξηρό λόφο πού έκρυβε σέ στενό και σκοτεινό χώρο της ζωής μου τή μορφή μονάχος όπως δέν βρέθηκε άκόμα κανένας πλειό μονάχος, πιασμένος από ανέκφραστη στενοχώρια, άδύνατος, με μόνο μιά σκέψη της αθλιότητας άκόμα: —καθώς κύτταξα εκεί γύρω μου για βοήθεια και νά προχωρήσω δε μπορούσα ούτε νά γυρίσω και μ' άτέλειωτη λαχτάρα κρεμνιώμουνα σέ ζωή πω-

φευγε και δυνάτανε: τότε ήρθε από γαλάζια μάκρη άπ' τή ύψη της παλινός μου εύτυχίας άξαφνο σκοτεινιάσμα και με μάς έκοψε τό δεσμό του φωτός. Μακριά έφυγε ή γήινη μέγαλοπρέπεια κ' ή λύπη μου μαζί της, κ' ή μελαγχολία μου χύθηκε σέ νέο άνεξερεύνητο κόσμο.

Σύ της νύχτας ένθουσιασμέ, έπνε τούρανού ήρθε σέ μένα: ο τόπος άλαφρά άνασκήθηκε, από πάνω άπ' αυτόν φτερούγιζε τό έλευθερωμένο, άγένητο πνέμα μου. Σύγνεφο σκόνης γίνηκε ο λόφος κ' άνάμεσα στό σύγνεφο είδα τά φωτισμένα χαρακτηριστικά της άγαπημένης.

Στά μάτια της βρισκότανε ή αωνιότητα, έπιασα τά χέρια της και τά δάκρυα γενήκαν δεσμός λαμπρός κ' άδιάσπαστος. Χιλιάδες χρόνια σά καταγιδα έφυγαν μακριά. Στο λαιμό της έχυνα στή νέα ζωή δάκρυα μαγευτικά. —Ήταν τó πρώτο και μόνο μου όνειρο και πρώτ' από τότε νοιώθω πίστη αιώνια κ' άμετάδλητη στόν ούρανό της νύχτας και στό φώς του: τήν άγαπημένη.

ΝΥΧΤΟΠΟΥΛΙ

ΚΑΤΑΚΕΦΑΛΑ

Μοναρχικά δέν ήτανε τά άρθρα της «Έστίας» κ' άδικα της ριχτήκανε οι «θεσμομανείς» πατριώτες. Ήτανε άρθρα άντικοινοβουλευτικά, πού θά πούνε πατριωτικά, γιατί χτυπούσανε τή φοβερή αυτή ρουσφετοφάμπρικα πού τή λένε Βουλή, μά πού τίποτ' άλλο δέν είναι παρά μιά άνάθρα από τήν όποιαν ξεχύνονται άδιάκοπα, χρόνια και χρόνια τώρα, όλες οι κακίες κ' όλες οι συμφορές πού καταπλημμύρισαν αυτόν τόν τόπο.

Μοναρχία δέν ζήτησε ή «Έστία» γιατί δέν βλέπει πούθενά τόν ίκανό Μονάρχη. Άν τόν έβλεπε, θά τήν ζητούσε, είμαστε βέβαιοι, γιατί ξέρούμε τις άρχές πού έχει—άρχές άντιδημοκρατικές κ' «αντικυκλοφορικές»—άρχές πού τήν κάνουν νά βλέπη πιό ξάστερα από κάθε άλλη έφημερίδα τά χάλια μας, πού τά χρωστάμε όλα στό χιλιοκυρειασμένο Σύταγμα μας και στόν Συνταγματικό λεπροκομείο της οδού Σταδίου.

Τά άρθρα αυτά από καιρό τριγυρνάνε όλοζώντανα μέσα στό γραφείο της «Έστίας» από χρόνια άγωνίζονται νά σπάσουν τις πόρτες και νά πεταχτούνε έξω για νάναπνεύσουν τόν καθαρόν άέρα, και μόλις τώρα τ' άποφάσισαν νά μισανοίξουν τά παρά-

θυρα και νά βγάλουν έξω, δειλά δειλά, τó κεφάλι τους.

Τά είδαμε και μεις, μά δε θά τά χειροκροτήσουμε, και μη μάς πείτε με τις πέτρες, ώ Συνταγματοδρεμμένοι πολίτες. Έτσι πού βγήκαν καλύτερα νά μ'ήν έβγαίνουν. Και τά παράθυρα καλύτερα νά τάφιναν σφαλιστά, αφού δέν είχαν τó κουράγιο νά τάνοίξουν διάπλατα και νά δείξουν άπ' αυτά όλα-καιρο τó άναστημά τους. Καλύτερα νάμειναν μέσα στό γραφείο της «Έστίας» άκόμα, όπως έμειναν τόσα χρόνια, όσο νάποχτήσουν τó κουράγιο αυτό.

Με τή γλώσσα και με τόν τρόπο πού μίλησαν τά άρθρα αυτά, σέ ποιούς μίλησαν; Σέ μάς τούς λίγους πού κατορθώσαμε νά τά νοιώσουμε και πού δέν περιμέναμε νά μάς ξεσκεπάσει ή «Έστία» μ' αυτά τó μεγάλο κοινοβουλευτικό καζάνι για νά δούμε τά βρωμοσκούληκα πού βράζουν μέσα του—και στους άλλους, πού ναι λίγοι πάλι κ' αυτοί κ' άρπαξαν με λαχτάρα τά άρθρα της για νά δημοσκοπήσουν μ' αυτά, για νά σαλιαρίσουν για θεσμούς και για Συντάγματα και για έλευθερίες λαού, σκληρωμένου στό βρωμερά τους συμφέροντα, και για νά παρουσιαστούνε μιά φορ' άκόμα στό μάτια του λαού αυτού, του θεόστραβου, πού με τά ίδια τά βρωμώχαρα τους τού τάβγαλαν τά μάτια, για κηδεμόνες κ' άντιλήπτορες.

Λίγοι λοιπόν τά είδαν τάρθρα αυτά, πού δέν είχαν και καμμι' άνάγκη νά τά δούν. Κι ή πολλός ό κόσμος, πού ίσια ίσια έπρεπε νά τά δει και νά φωτιστεί, δέν είδε τίποτα, γιατί του μίλησαν μιά γλώσσα ψεύτικη πού δέν τήν έννοιωσε, γιατί του τά έπρόσφεραν όχι σκέτα και άγνά, μά με γαρνιτούρα από έπιτηδευμένες φράσεις κ' από ρητορικές άποστροφές κ' από κάθε είδους δημοσιογραφικές κονσερβές πού κατορθώνουν νά σκεπάζουν τήν Άλήθεια—όταν, έννοείται, ύπάρχει και Άλήθεια από κάτω άπ' αυτά—και νά μ'ή τήν άφήνουν ούτε τήν άκρη της μύτης νά δείξη.

Άν είχε σκοπό νά κάνει καλό ή «Έστία», κ' όχι μονάχα νά προκαλέσει συζήτηση με τούς δημοκόπους συναδέλφους της, έτσι έπρεπε νά μιλήσει: Άπλά, ξάστερα, τσεκουράτα. Νά χτυπήσει κατακέφαλα τή Βουλή. Νά δείξη στό λαό τις άλυσσιδες πού του μαστορεύουν εκεί μέσα. Νά ζητήσει τήν συντρομή του κατά τών Ρωμιών αυτών Βουλγάρων πού τόν άτιμάζουν σήμερα. Νά του φωνάξη πως

2) ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΥΦΛΑ

(συνέχεια)

Τέλος ρούφηξε ό,τι είχε άπομείνει στό παγούρι, και σηκώθηκε και κίνησε για τó χωριό. «Έχει ο Θεός, έλεγε γυρίζοντας, θά τó βολέψουμε κ' αυτό πίνω από λιγώτερο και βγάξω τó χειμώνα» κατόπι βλέπομεν. Άμα τελείωσε αυτό τόν λογαριασμό, έφτασε στό χωριό.

Αυτή τή φορά όμως δέν πήγε νά καθίση κάτω από τόν πλατάνο της Έκκλησιάζ, όπου ξαπόστενε πάντοτε, όντας γύριζ' από τ' άμπέλια κ' έλεγε τόσα καλά χαμπάρια για τού καθενός τó χτήμα, μόνο τράβηξε ίσια στό σπίτι του. Δέν τόν άφηνε ή καρδιά τόν καημένο τόν παπά νά καθίση στό ίδιο τó μέρος, και νά διηγηθεί άπ' εκεί τó κακό πού είδαν τά μάτια του. Έκρινε μόνο με τόν προστό του χωριού, πού 'χε βγή επίτηδες και τόν περίμενε για νά πάρη τήν άπόφαση. Ο προστός ύστερα τό 'πε στό άργαστήρια, και γιόμισε με μις τó χωριό. Άπό τούς

πρώτους μάλιστα, πού πήραν τó χαμπάρι ήταν κ' ή κυρά πρεσβυτέρα.

Γ.

Όντας πήγε ο Παπασπύρος στό σπίτι, ή παπαδιά του έλειπε, κ' έλειπε ώρα πολλή. Πήγε νά διηγηθεί πρώτ' πρωί στες γειτόνισσες τó ένωρο, πού είχε ιδη για τ' άμπέλια. Άμα άκουσε όμως τόν έρχομό του παπά, έτρεξε κ' εκείνη στό σπίτι για νά τόν παρηγορήσει και για νά του καυχιστεί δά όπως καυχιούνται πάντοτε, για τήν καρδιά της τήν καθάρια και για τήν άθώα της τήν ψυχή, πού προφήτεις όλα τά γενόμενα. Ο παπας όμως δέν είχε άρεξη ν' άκούση και τώρα τες συνειθισμένες τες γλυψίδες της παπαδιάς, και, πριν του άνοίξη τή φυλλάδα, της έκοψε τó βήχα.

—Για πέ μου, παπαδιά, της λέει, ήν κάμωμε οικονομία, θά μπορούσαμε νά βγάλωμε τó χειμώνα με τó κρασί πού έχωμε; Έγώ λογάριζα νά περάσωμε ως τ' Άγιαντριά. Ός πόσο νάχη τó βουτσι άκόμα μέσα;

—Άμ' στάσου δά, εύλογημένη, τ' άπλογιέτ' εκείνη, νά σέ ρωτήσω νά μου πης πρώτα τά μαντάτ' όπ' τ' άμπέλια, και τó κρασί, όσο άφηρες, στό βουτσι είναι, δέν τó πίνει κανένας.

—Τι μαντάτα και ξεμαντάτα γυρεύεις. Στ' άμπέλια

μόνον κούτσουρα έμειναν. Κύταξε, λοιπόν, νά κάμωμε οικονομία στό κρασί.

—Τώρα βάλθηκες νά κάμης τήν οικονομία, παπά μου; Ός τώρα πού ήσουν; Δέν ξέρεις τó μύθο πού λέει πως τά καλά τά παιδιά πριν πεινάσουν μαγερεύουν; Θαρρώ πως με τó κρασί πού έχει τó βουτσι τó μ'ήνα δέν τόν βγάξεις.

Είχε στενοχωρηθεί πολύ ο φουκαρής ο Παπασπύρος και με τó κακό πού έπαθαν τ' άμπέλια, μά τά τελευταία τά λόγια της παπαδιάς τόν άντερόκοψαν. Νά μ'ήν έχη κρασί, λέει νά βγάλη τó μ'ήνα; Άλλ' αυτό ήταν φοβερό, ήταν πρῆμα, πού δε μπορούσε νά χωρέση στό κεφάλι του παπά.

—Μπρέ έλα στό σωστά σου, εύλογημένη, της λέει, και μη μου κουθενιάσεις παραμύδια, και μου κάμεις τó μυαλό μου άνω-κάτω. Έγώ σου είπα πως λογάριζα νά περάσω ως τ' Άγιαντριά, κ' έσύ μου λες τέτοια λόγια;

—Ός τ' Άγιαντριά, λέει; χά, χά, χά! Σά δέν πιστεύεις, παπά μου, νά, άναψε δαδί και κατέβα στό κατώι νά ιδής. Άμ τι ξέχασες πού κουβαλούσες άκοπα τόν ένα και τόν άλλο και ξεδεύαμε με τες οιάδες τó κρασί; ή θαρρείς πως τó βουτσι θά γένονταν πηγάδι; Νά τó π'ίνα τó εύλογημένο, θά 'λεγες πού τό 'σωσα έγώ, μά έσύ ξέρεις, πού δέν τó βάνω στό στόμα μου καθόλου.

Άλλά τότε πως έξηγιούνταν αυτό τó μυστήριο, ο πα-

τότε θάρχησή νά βλέπη Θεοῦ πρόσωπο, δὲν ση-
κώσῃ ἀπὸ τὰ στήθια τοῦ τὸ βρωμερὸ αὐτὸ χιτρίο
τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ποῦ τοῦ τὰ πατάῃ σήμερα σὰ
βραχνὴς καὶ δὲν τὴν ἀφήνει νάναξάνῃ. Ἔτσι ἂν μι-
λοῦσε κατὰ καλὸ θάνατο. Κ' ἔτσι ὁ λαὸς θάνοιγε τὰ
μάτια του, θάπνιγε τὸ φαρμακερὸ φεῖδι ποῦ ζε-
σταίνει σήμερα μέσα στὸν κόρφο του καὶ θὰ φώναζε
ὁ ἴδιος—ἂν βρισκότανε μὲ καὶ αὐτὸς ὁ ΕΝΑΣ, ὁ
ἱκανός, ποῦ θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸν ἀκούσῃ—ΖΗΤΩ
Ἡ ΜΟΝΑΡΧΙΑ! χωρὶς νὰ ξαφνιαστῇ ὅταν καμμιὰ
μέρα ἄλλοι τοῦ τὸ φωνάξουν, ποῦ θὰ τοῦ τὸ φωνά-
ξουνε.

Τὴν Ἀλήθεια περιμένει νάκούσῃ ὁ λαός. Μὰ
πῶς θὰ τοῦ τὴν πῶμε τὴν Ἀλήθειαν; αὐτὴ, ἀφοῦ δὲν
κατηρθώσαμε ἀκόμα νάχουμε γλῶσσαν ἀληθινή, —τὴ
σωστότερην, ἀφοῦ τὴν γλῶσσάν σου, τὴν ἀληθινὴν τὴ
γλῶσσάν, τὴ βρίζουμε χυδαία καὶ βάρβαρον;

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΣΕ ΚΟΡΗ

Στὸ δρόμο μου τὸ σκοτεινὸ χρυσὴν ἀχιῦδα
Μοῦ στέλνει πάλε ἡ ἀγγελικὴ σου νιότη.
Χίλιες φορές τὸ θεϊκὸ σου φῶς κι ἂν εἶδα,
Ἀκόμα μὲ τὴ φλόγα μὲ μεθάει τὴν πρώτη.

Ἄς ἔρθῃ κι ἄς μοῦ ξαναπῇ ἡ ἀχιῦδα ἐκείνη
Πῶς πόθος ἢ χαρὰ καμμιὰ δὲ μοιάζει
Σὰν τὰναγάλισμα ποῦ αὐτὴ μᾶς κρυφοχύνει
Μὲ μάγιο ποῦ σὲ μάτια λυγρῆς φωλιάζει.

Ζυγώνει ὁ μαῦρος χάρος ποῦ κ' ἐμᾶς κ' ἐσένα
Ἀγάλη ἀγάλη θὰ μᾶς φάῃ, ἄχ, κοῖμα!
Φέρε μου, ὦ, φέρε μὴ σιγμὴ ἀπ' τὰ περασμένα!
Ἔλα, καὶ φέρε μου νὰ κατεβῶ στὸ μνήμα!

A. E.

ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Ἄν νὰ σὰς κάνει ὁ οὐρανὸς δὲ στείλει κεραβνὸ του,
ὁρὲ παιδιὰ φαβλόμωρα,
Θὰ πῶ πιά τότες ἄδικα πῶς πῆρε στὸ λαιμὸ του
τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα.

K. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

πᾶς νὰ λογαριάζῃ νὰ περάσῃ ὡς τ' Ἀγιαντριᾶ μὲ τὸ
κρασί ποῦ ἔχει ἀποθηκεμένο, κ' ἡ παπαδιά νὰ τοῦ λῆθῃ στὰ
μισὰ τοῦ Μᾶνη, πῶς μ' ἐκείνο ποῦ ἔχει τὸ βουτσὶ, δὲν
ἔδραζε τὸ μῆνος; Ὁ αἰδουσιώτατος γράμματα πολλὰ δὲν
ἤξερε, μὰ ποτὲ τοῦ δὲ θὰ ἔκαμε ἕνα τέλειο λάθος. Ἦταν
τόσο ταχτικὸς ἄνθρωπος, ποῦ κανένα πρᾶμα τοῦ σπιτιοῦ
τοῦ δὲν τοῦ σῶνουνταν στὰ μισὰ τῆς χρονιάς, γιατί τ'
ἀποθήκευε ὅλα στὸν καιρὸ τους μὲ τέτοιο λογαριασμό,
ποῦ ποτὲ δὲ βγῆκε γελασμένος.

Ἄν ἦταν μάντης ὅμως καὶ καρδιογνώστης καθὼς ὁ
συντεχνίτης τοῦ τὴν παλῆν τὴν ἐποχὴ, δὲ θὰ δυσκολεύ-
ουνταν νὰ μαντέψῃ τὴν αἰτία, ποῦ ἔχανε στὰ καλὰ καθού-
μένα ἔξη μηνῶν κρασί. Μὰ καὶ μάντης νὰ ἦταν, καὶ μὲ
τὰ μάτια του νὰ ἔβλεπε, πάλι δὲ θὰ πίστευε πῶς τὸ κρασί,
ποῦ ἔλειπε ἀπὸ τὸ λογαριασμὸ του, τὸ ἔχει περάσει ἀπὸ τὸ
λάρυγγά τῆς ἡ ἀγαπημένη του ἢ πρεσβυτέρα. Καὶ ὅμως
ἦταν σωστό.

Ἡ παπαδιά ἀλήθεια δὲν ἔπινε ποτὲ τῆς κρασί, ἀλλ'
ἀπὸ τὴν περασμένη τὴ χρονιά τὸ ἔχει συνηθίσει, ἐπειδὴ
ἀρρώστησε ἀπὸ τύφο, καὶ ὁ γιατρός τῆς τὸ διάταξε γιὰ
δυναμωτικόν. Κατάλαβε ὅμως ἀπὸ τὴν ἀρρώστια καὶ δῶθε
πῶς αὐτὸ τὸ εὐλογημένο το σιγαλοῦσέμι δὲν εἶναι ἄ-
σκημος νὰ τὸ πίνῃ κανεὶς κι' ὄντας δὲν εἶναι ἀρρωστος,
Ἄμ τί! κοῦτὲς ἦταν ὁ παπᾶς ποῦ τὸ πινε, κι ὁ ἄλλος ὁ

Ο ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΚΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΓΡΑΜΜΑ Β'.

(Τέλος)

Manchester, Φλεβάρη τοῦ 1904.

Ἄς δοῦμε τώρα τί ἀπαντοῦνε σ' ὅλα αὐτὰ οἱ ἀν-
τιπροστατευτικοί.

Ὅταν ἐδῶ καὶ 50 ἢ 60 χρόνια παραδέχτηκε ἡ
Ἀγγλίαν τὸ ἀνοικτὸ ἐμπόριο, ἡ βιομηχανία κ' ἡ
γεωργία τῆς ψυχροκαχούσαν, τὸ ἐμπόριό τῆς ξέπεφε
τὰ κέρδη λιγότευαν, ὁ κόσμος δυστοχοῦσε, ἡ φτώ-
χεια καὶ τὰ ἐγκλήματα πληθαίναν κι ὁ τόπος κόν-
τευε νὰ χρεωκοπήσῃ. Ἄν καὶ δὲν ἔχει λόγῳ πῶς τὰ
φειρέματα, οἱ σιδηροδρόμοι, τὸ περισσότερο χρυσάφι
κ.τ.λ. βοήθησαν πολὺ τ' ἀγγλικὸ ἐμπόριο, τὴν καλὴ
ἀρχὴ ὅμως τὴν ἔκαμε τ' ἀνοικτὸ ἐμπόριο, καὶ μὲ
κάθε ξέπεσμά τῶν δασμῶν εἰσαγωγῆς μεγάλωνε κι
ὁ ἐμπορικὸς τῆς πλοῦτος.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια πῶς ἀρχίζουν καὶ φαίνονται
σημάδια ξέπεσμοῦ στὴς βιομηχανίες, στὸ ἐμπόριο
καὶ στὴ ναυτιλία τῆς, μήτε χρειάζονται δραστήρια
μέτρα. Πρέπει τὸ σύνολο τοῦ ἐμπορίου τῆς νὰ κυττά-
ζουμε κι ὅχι μονάχα τοὺς ἀναπόφευκτους κυματισμούς
σὲ μερικὲς βιομηχανίες. Τὸ περσινὸ ἐξωτερικὸ τῆς
ἐμπόριο εἰ-κανε μεγαλύτερο παρὰ ποτὲς. Λογαριάζον-
τάς το πρὸς τόσο τὸν κάτοικο, τῆς Ἀγγλίας τὸ ἐμ-
πόριο εἶναι διπλὸ τοῦ Γερμανικοῦ κι ἔξη φορές μεγα-
λύτερο τοῦ Ἀμερικανικοῦ. Ἐπειτα εἶναι λάθος νὰ
νομίζουμε πῶς τὸ ἐξωτερικὸ τῆς ἐμπόριο ἔχει τόση
σημασία. Αὐτὸ εἶναι μονάχα τὸ δέκατο τοῦ ἐντόπιου
τῆς καὶ τὸ ἐντόπιο ἀκμάζει. Ὅλα τὰ εἰσοδήματα
τοῦ τόπου, θὲς ἀπὸ φορολογία, θὲς ἀπὸ κληρονομικὰ
δικαιώματα, ἀπὸ καταθέματα σὲ τράπεζες, ἀπὸ σιδη-
ροδρόμους κ.τ.λ. καθὼς κι ὅλες οἱ στατιστικὲς, ἐργα-
τῶν, ἀπόρων κ.τ.λ. δείχνουν πῶς ὁ πλοῦτος κ' ἡ εὐ-
τυχία τοῦ τόπου πληθαίνουν. Ἡ Ἀγγλικὴ ναυτιλία
μεγαλώνει πῶτερο παρὰ κάθε ἄλλου ἔθνους. Ἡ
εἰσαγωγὴ τῶν πρώτων ὑλῶν δὲν λιγοστεύει, παρ' ἀδι-
άκοπα μεγαλώνει, σημάδι αὐτὸ πῶς τὸ σύνολο τῶν
βιομηχανιῶν τῆς δὲν ξεπέφτει καὶ πῶς ἡ ἐντόπια ζή-
τηση σκεπάζει μὲ τὸ παραπάνω κάθε ξέπεσμά τῆς
ἐξωτερικῆς.

Ὅσο καὶ νάναί ἀξιολύπητη ἡ φτώχεια ποῦ υπάρ-
χει ἀκόμα στὴν Ἀγγλίαν σὲ προστατευμένους τόπους
εἶναι πολὺ μεγαλύτερη καὶ γενικῶς ἡ ζωὴ πολὺ χει-
ρότερη. Ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς εἶναι ὁ καλλίτερος θρεμμέ-
νος καὶ καλλίτερος πλερωμένος λαὸς τῆς Εὐρώπης,
καὶ μὲ ταχτικώτερη δουλειά. Στὴ Γερμανία τὰ με-
ροκάματα εἶναι μικρότερα, οἱ ὥρες ἐργασίας περισσό-
τερες, κ' οἱ ἐργατικοὶ ὅροι χειρότεροι παρὰ στὴν Ἀγ-
γλία. Στὴν Ἀμερική, ἐνῶ τὰ μεροκάματα εἶναι ἀψη-
λότερα, ὁ ἐργατικὸς ἀγῶνας εἶναι μεγαλύτερος κ' ἡ
ζωὴ πολὺ ἀκριβώτερη.

Ἄν τὸ ἐξωτερικὸ ἐμπόριο τῆς Ἀγγλίας, μερικὰ
χρόνια τώρα δὲ φαίνεται νὰ μεγάλωσε πολὺ, ἡ αἰτία
εἶναι ὁ μεγάλος ξέπεσμός παντοῦ. Ἡ παραγωγὴ τῆς
κ' ἡ ἐργασία τῆς μεγάλωσαν μάλιστα πολὺ, κ' ἐνῶ
οἱ τιμὲς καὶ τὰ κέρδη ξέπεσαν, τὸ ἐμπόριο εἶναι τα-
χτικώτερο καὶ μὲ λιγώτερους κυματισμούς.

Γιὰ τὴν Ἀγγλίαν τὰνοικτὸ ἐμπόριο εἶναι σήμερα
πιο ἀναγκαῖο παρὰ ποτὲς. Ὁ ὀργανισμὸς τῆς, ὁ με-
γάλος τῆς πληθυσμὸς, οἱ ἐμπορικοὶ καὶ κοινωνικοὶ
τῆς ὅροι στηρίζονται ὅλα σ' αὐτὸ τὸ σύστημα, κ' ἡ
ἀλλαγὴ τοῦ θάτανε ὀλέθρια. Εἴτανε φυσικὸ μὲ τὸν
καιρὸ νὰ προκόψουν καὶ τ' ἄλλα ἔθνη, νὰ μεγαλώσῃ
ἡ παραγωγὴ τους καὶ μὲ τὸν μεγαλύτερο συναγωνισμό
νὰ χάσῃ ἡ Ἀγγλία τὴ μεγάλη τῆς ἐμπορικὴ ὑπεροχὴ.
Εἶναι ὅμως καὶ πολλὲς ἄλλες οἱ αἰτίες τοῦ ξένου
συναγωνισμοῦ κ' ὅχι μονάχα ἡ προστασία. Κ' ἔσα
ἔσα τὸ χρωστεῖ ἡ Ἀγγλία στ' ἀνοικτὸ τῆς ἐμπόριο
ποῦ κρατεῖ ἀκόμα τὴν πρώτη θέση καὶ ποῦ ὠφελεῖται
ἀπὸ τὴν προκοπὴ τῶν ἄλλων ἔθνων.

Ἐπειτα ἀκόμα κ' ἡ Γερμανία κ' ἡ Ἀμερική,
ἐνῶ προστατεύουν μερικὲς βιομηχανίες τους, ἔχουν
ὅμως κι αὐτὲς ἀνοικτὸ ἐμπόριο. Τὰ Γερμανικὰ κράτη,
μὲ 58 ἑκατομμύρια πληθυσμὸ, ἀνάμεσά τους ἔχουν
ἀνοικτὸ ἐμπόριο. Οἱ Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, μὲ
80 ἑκατομμύρια πληθυσμὸ, ἔχουν κι αὐτὲς ἀνάμεσά
τους ἀνοικτὸ ἐμπόριο. Εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἀνοικτὸ
ἐμπόριο τοῦ κόσμου καὶ σ' αὐτὸ χρωστεῖ ἡ Ἀμερικὴ
μεγάλον μέρος τῆς ἐμπορικῆς προκοπῆς τῆς, καθὼς
καὶ στὰ μεγάλα φυσικὰ κ' ἐμπορικὰ τῆς πλεονεκτή-
ματα, κι ὅχι στὸ προστατευτικὸ τῆς σύστημα. Τὰ
σύννορα ἐνὸς Βασιλείου εἶναι ὅπως τὰ σύννορα μὲς
ἐσωτερικῆς Πολιτείας. Ἄν τὸ προστατευτικὸ σύστημα
ὠφελεῖ τότες τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἡ
προκοπὴ θάτανε ἀκόμα μεγαλύτερη ἂν οἱ Πολιτεῖες
τους εἶχαν ἀνάμεσά τους προστασία, ἐνῶ εἶναι γνω-
στὸ πῶς τὸ ἐσωτερικὸ ἀνοικτὸ ἐμπόριό τους τίς ὠφέ-
λησε σημαντικὰ. Ἄλλη αἰτία τῆς ἐμπορικῆς προ-

κόσμος μακάρι; Καὶ τὸ βρῖσκε τόσο καλὸ ἡ καημένη ἡ
παπαδιά, ποῦ ὄντας εἰψούσε ξεχνούσε τὸ νερό.

Ὁ παπᾶς, ποῦ δὲν εἶχε καθόλου χαμπάρι ἀπὸ τὴν
καινούργια τὴ μόδα τῆς κυρὰ πρεσβυτέρας, ἔμα ἔτρωγε τὸ
μεσημέρι ἔπινε κ' ἔβαν ὕπνο, χεῖμωνι καλοκαίρι· ἡ πα-
παδιά ὅμως τὲς περισσότερες φορές ποῦ κοιμοῦνταν ὁ πα-
πᾶς, προτιμοῦσε νὰ περνᾷ τὴν ὥρα τῆς κοντὰ στὸ βουτσὶ
καὶ νὰ χαλνᾷ τοὺς λογαριασμούς τοῦ αἰδουσιώτατου. Ἐί-
μπορούσε, λοιπόν, ὁ φουκαρὰς ὁ παπᾶς νὰ καταλάβῃ τί-
ποτε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο; ἦταν ποτὲς δυνατό νὰ ἔχῃ ὑπο-
ψία γιὰ τὴν παπαδιά; Ὁ ἑξακολουθοῦσε μάλιστα ν' ἀ-
πορῇ καὶ στὸν ἄλλο τὸν κόσμον, ἂν δὲν παρουσιάζουνταν
ἕνα περιστατικὸ γιὰ νὰ πιάτῃ κάθο.

Δ.

Τὸ κρασί, καθὼς τὸ ἔχει πῇ ἡ παπαδιά, πρὶν βγῇ ὁ
μῆνας σῶθηκε, κι ὁ καημένος ὁ Παπαπῦρος βρέθηκε σὲ
δύσκολη θέση. Νὰ γύρευε δανεικόν, δὲν τὸ ἔκαμε γιατί δὲν
πίστευε πῶς θὰ τοῦδινε καὶ κανέναν. Ὅσοι εἶχαν τὸ φύ-
λαγαν γιὰ ὥρα ἀνάγκη, ἔμα πῆραν τὴν ἀπόφαση τῆς κα-
ταστροφῆς. Νὰ πῆγαινε ν' ἀγόραζε ἀπὸ ξένο χωριό, δὲν
εὐκολύνουνταν ἀπὸ παρὰδὲς σ' αὐτὴν τὴν περίστασιν. Ἔτσι
λοιπόν ὁ αἰδουσιώτατος, θέλοντας καὶ μὴ, ἀναγκάστηκε
νὰ μείνῃ εὐχαριστημένος μόνον μὲ τὸ νερό. Ἡ κυρὰ πρε-

σβυτέρα ὅμως τὸ νερὸ τὸ θυμήθηκε ἀργότερα ἀπὸ τὸν
παπᾶ, γιατί πρὶν σωθῇ τὸ κρασί γιόμισε μὴ ταμιζάντα
καὶ τὴν ἔκρυψε κ' ἔπινε κάμποσες μέρες ἀφοῦ τελείωσε
τὸ βουτσὶ κ' ὕστερα.

Μιὰ μέρα ὅμως, ἀπ' αὐτὲς ποῦ ἡ παπαδιά ἔπινε τὸ
κρασί τῆς ταμιζάντας, καὶ ὁ παπᾶς τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ, ὁ
αἰδουσιώτατος φώναξε τὴν πρεσβυτέρα του νὰ τὸν ζύσῃ
στὴ ράχη, ποῦ τὸν ἔτρωγε. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποῦ
πάθαινε αὐτὴ τὴ δουλειὰ ὁ παπᾶς, οὔτε ἡ πρώτη φορά
ποῦ τὸν ξοῦσε ἡ παπαδιά του. Μὲ τὸ ζύσιμο ἔπαψε ἡ φα-
γοῦρα τοῦ παπᾶ, ἀρχίνησε ὅμως νὰ τὸν στενοχωρῇ μιὰ
ἄλλη διαφορετικὴ φαγοῦρα, «Οὐδὲν καλὸν ἄμικτον κα-
κοῦ» βλέπετε, κατὰ ποῦ λὲν οἱ ἀρχαῖοι. Γιὰ νὰ περάσῃ
ὅμως κι' αὐτὴ ἡ φαγοῦρα τοῦ αἰδουσιώτατου, ἔπρεπε νὰ
γένῃ κατιτίς ἀνάποδα, ἔπρεπε δηλαδή νὰ ζύσῃ ὁ παπᾶς
τὴν παπαδιά. Μπορεῖ νὰ φανῇ λίγο περίεργο αὐτὸ τὸ
πρᾶμα, ὅχι ὅμως κι' ἀφύσικο. Ἡ παπαδιά ἔκαμε πῶς δὲν
κατάλαβε τίποτε ἀπὸ τὴν καινούργια τὴ φαγοῦρα τοῦ παπᾶ,
κι' ἔς ἦταν αὐτὴ ἡ αἰτία, καὶ κίνησε νὰ φύγῃ. Ὁ παπᾶς
ὅμως τὴν τράβηξε νὰ καθίσῃ, ἀφορμὴ πῶς θὰ τῆς ἔλεγε
ἕνα μυστικόν. Νὰ μὴ τὰ πολυλογούμε, μ' ὅλα τὰ στριφο-
γυρίσματα τῆς κυρὰ πρεσβυτέρας, ὁ αἰδουσιώτατος ἤρε
καιρὸ νὰ κάμῃ ἕνα ἄκακο χορατὸ σὰν ἄνθρωπος κι' αὐτός,
καὶ τὸ χορατὸ αὐτὸ ἦταν ἕνα φιλί. Μὰ ἀπάνω σ' αὐτὸ μὴ
μυρωδιὰ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς παπαδιάς, μυρωδιὰ

κοπής τους είναι το σύστημα τους επιστημονικής και τεχνικής αναδιοργάνωσης, οι ανώτεροι τους έμποροι κ' οι οικονομολογικοί μέθοδοι, ή ενέργεια κ' ή επιμονή τους. Ο Άγγλος βιομήχανος πρέπει να ξυπνήσει. Κλίνει σήμερα πολύ να χαιρέται την επιτυχία του περασμένων χρόνων, όταν ο συναγωνισμός έβγαζε πολύ μικρότερος, άντς να συμμορφώνεται, όπως κάνουν οι αντίπαλοί του, με τις σημερινές ανάγκες.

Και μ' όλα αυτά όμως τα προστατευτικά έθνη ακόμα φοβούνται τον άγγλικό συναγωνισμό και κάνουν ό,τι μπορούν να τον πολεμήσουν. Μ' όλη του την προστασία, ή Άγγλία, χάρη στο άνοιχτό της έμπόριο, τους στέλνει πολύ περισσότερες προμηθειές της απ' ό,τι της στέλνουν εκείνα.

Το σύστημα του άνοιχτού εμπορίου, αφίνοντας κάθε έθνος να παρτήσει ό,τι μπορεί να παρτήσει πιο εύκολα, ψυχώνει τον χωρισμό εργασίας και την οικονομία στην καλλίτερη και περιεχτικώτερη σημασία τους. Όσο λιγώτερα τα έμπορία, τόσο καλλίτερο είναι το έμπόριο: το κεφάλαιο κ' ή εργασία βρίσκουν μονάχα τους την πιο ωφέλιμη δουλειά. Η προστασία θα ψυχώσει δίχως άλλο τις περισσότερες βιομηχανίες, θα βλάψει όμως όλες τις άλλες. Το άνοιχτο έμπόριο μεγαλώνει τον κύκλο της συναλλαγής, κι όσο τον μεγαλώνει τόσο μεγαλύτερη ή οικονομική ωφέλεια. Το καλλίτερο γιατρικό για έμπορικη και βιομηχανική δυστυχία είναι να πληθαίνουν οι πηγές προμήθειας και συναλλαγής. Η Άγγλία έχει πω-τερη έμπορικη και βιομηχανική ποικιλία παρά κάθε άλλο έθνος. Με άνοιχτο έμπόριο, το έμπόριο είναι μόνοιμο και βέβαιο, ενώ οι προστατευτικοί δασμοί αλλοιώνοντας αδιάκοπα, έχουν τ' αντίθετο αποτέλεσμα. Η προστασία φέρνει υπερβολική παραγωγή και γεννά μονοπωλία, δυο οικονομικά κακά.

Αν και δεν έχει λόγο πώς το προστατευτικό σύστημα των άλλων εθνών βλάπτει το έξω-τετικό έμπόριο της Άγγλιας, το κακό θάναί ακόμα μικρότερο αν βάλει κ' ή Άγγλία τέτοιους δασμούς. Σήμερα αφήνει λεύτερη την εισαγωγή για δική της ωφέλεια κι όχι των ξένων. Αν ωφελούνται κ' οι ξένοι, αυτό δεν την πειράζει. Έμπόριο δε γίνεται δίχως αμοιβαία ωφέλεια. Οι προστατευτικοί δασμοί θα λιγοστέψουν το γενικό έμπόριο, ενώ ή Άγγλία περισσότερο από κάθε άλλο έθνος το θέλει όσο γίνεται μεγάλο. Ο πλούτος των άλλων εθνών την ωφελεί: οι κυριώ-τεροί της αντίπαλοι είναι κ' οι καλλίτεροί της πελάτες. Χάρη στο άνοιχτο έμπόριο αγοράζει στις φτηνότερες αγορές και πουλεί στις πιο ακριβές. Οι

προστατευτικοί δασμοί, λιγοστεύοντας την εισαγωγή της, δηλαδή όσο αγοράζει, έτσι η Άγγλία, θα λιγοστέψουν και την εισαγωγή της, δηλαδή όσο που-λεί. Αν ό ξένοι της πουλεί λιγώτερα, ή αγοράζει και λιγώτερα. Η εξαγωγή κρέμαται πολύ στην εισα-γωγή. Έπειτα, αν ή Άγγλία βάλει δασμούς, οι ξένοι θα βάλουν ακόμα μεγαλύτερους παρά τώρα, κ' έτσι το έμπόριο θα πηγάινη χειρότερα και χειρότερα.

M

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑΤΑ

9

Χαϊδευτικά δεν τραγουδω.
(τέτοια 'ς την ξενιτιά δεν λένε,
και θρήνους και παράπονα
(δεν έμαθα πώς κλαίνε)

Φτωχός πατέρας, της ζωής
το πάλασμα μ' έχει σκληρύνει
μέσ' της καρδιάς τα σύννεφα
σου κρύβω ό,τι έχει μείνει.

Αν πέσης μέσα 'ς τη φωτιά,
παιδάκι μου να μη σε κάψει
ή καυτερή ή φλόγα της.
'ς τα μάτια σου ν' αστράψει.

Αν πέσης μέσ' 'ς τη θάλασσα
την άλμη της να πάρης μόνο,
το βάπτισμα το άνόητο
από δάκρυο και πόνο.

Να γίνης άνδρας μιá φορά,
να μη σε πιάνουν μάγια
και την καρδιά σου μπλέξουνε
της γυναίκος τ' άρπάγια!

10

Κάμποι, άνθόσπαρτα βουνά,
κ' ήμερα πλάγια
φέρτε τα λούλουδα ξανά,
φέρτε τα βάρια
να κάνω για τον γιόκα μου ένα στεφάνι
πού κάνει τώρα ήσυχος το νάνι νάνι

Βγάλετε ρόδα ντροπαλά
γαρουφαλάκια
τα γιασεμιά τα άπαλά

και τα ζαμπάνια
νδχουν τα χρώματα έφτα σαν το δόξα ρι
και το καθένα και μαζί καινούρια χόρι

Βιολέτες και βασιλικά,
βγάλε ζουμπουλία
'σαν μόσχος νάν μυριστικά,
και σαν την πουλαιο
νάνε όμορφα, σαν βασιλιάς για να τα βάνη
πού κάνει τώρα ήσυχος το νάνι νάνι.

11

Η μοίρες δεν σ' έμοίραναν άκόμη.....
κοιμόσου κι όπου είναι τώρα θε ν'άλλοθύν.
νά, στάθηκαν εκεί 'ς το σταυροδρόμι
να βρούν καιρό για σένα λίγο να σκεφθούν.

Έμπρός έλάτε καλομοίρες
με καταγεμισμένες χείρες
από τα δώρα, απ' τα φλωριά.

Η μια θα είπ' του Σολομώντος δόξα,
ή άλλη του Αδράμ θα δώση τα καλά,
ή τρίτη—Στάσου μούφυγε μιá λόξα
από το νήμα— εκείνη τώρα σε φιλά,

Και 'ς το λαιμό σου νά, κρεμάει
κουλούρα που μόσχοβαλάει,
πούχει και κόκκινα αυγά.

ΚΩΣΤΑΣ Σ. Γ,

* Το ούρανιον τόξον έτσι λέγεται σε πολλά μέρη της Ελλάδος.

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στο γραφείο του «Νουμά» και στο κίσκι της Όμο-νοίας, πουλιούνται τάκολουθα βιβλία, ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τó ένα —κ' ένα φρ. χρ. για το Έξω-τετικό :

Του ΨΥΧΑΡΗ : «Τόναίρο του Γιαννίρη» και το «Τα-ξίδι μου». —Του ΠΑΛΛΗ : «Η Ίλιάδα» τόμοι δυό (Α—Μ).—Του ΦΩΤΙΑΔΗ : «Τό γλωσσικό ζήτημα και ή εκπαιδευτική μας αναγέννησις». —Του ΦΙΛΗΝΤΑ : «Γραμματική της Ρωμείκης γλώσσας» και «Από τοθ θρύλους των αιώνων (ποιήματα).

Οι άγοραστές των έπαρχιών πληρώνουν 30 λεπτά τα-χυδρομικά για κάθε βιβλίο.

Οι άγοραστές του έξω-τετικού δεν πληρώνουν ταχυδρο-μικά.

τον έκαμε να ξεχάσει και τη φηγούρα και κάθε άλλη άνη-συχία.

Μπρέ παπαδιά, το στόμα σου απόδρασε μυρίζει! της λεί, κ' εκείνη με τα λόγια αυτά πετάχτηκε από κοντά του, σαν να την κέντησαν σφήκες. Ξάστισε στην άρχή που κινούνε να φανερωθώ το μυστικό της με ήθελε άμέσως στον έαυτό της.

Μπα σε καλό σου, παπα μου, τί έπαθες σήμερα, δε μου λές; Τί κρασί και μασί είνορύνεσαι; Η τό 'πα-θες κ' έσύ σαν μερικες άγκαστρωμένες, που μυρίζονται πράματα που τ' αποθμούν, κι' ως μή βρίσκονται στο σπίτι;

Αφελίμ, παπαδιά! Αυτό δα μάς έλειπε, να μ' άγκαστρώσης κιάλας. Δε χρειάζεται άλλο τώρα, παρά να φέρης και τη μαμή να με ξεγεννήσει.

Αμ λόγια είν' αυτά που μου κουδενιάζεις, εύλο-γημένες; Πού βρέθηκε το κρασί, και το μυρίστηκες;

Τό που βρέθηκε, παπαδιά μου, θά μου τό πής έσύ. Έγώ ξέρω μόνο πώς το στόμα σου μύρισε κρασίλας. Για έλα να σε μυρίσω ακόμη μιá φορά!

Περίμενε με να ξανάρθω κοντά σου, του λεί φεύ-γοντας, κ' έλεισε πίσω της τη θύρα με δυνατό βρόν-τηγμα.

Ο παπς όμως, μ' όλα αυτά τα καμώματα της συ-βίας του δε μπορούσε να βγάλει την ύποψία από το κα-

φάλι του. Το στόμα της παπαδιάς μύριζε από κρασί. Η μύτη του δεν τον γελούσε.

Πώς έξηγιούνταν όμως αυτό το μυστήριο; Ο αιδεσι-μώτατος πρώτο δεν την ήξερε να πίνη, μιá δλάκρη ζωή την είχε κοντά του. Δεύτερο το κρασί είχε σωθώ έδω και τόσες μέρες: το βουσί τό 'χε έδω και μοναχός που δεν είχε κρασί, και τρίτο ή παπαδιά εκείνες τες δυό μέρες δεν έβγαλε το ποδάρι της δώ από το κατώφλι της θύρας. Και όμως το στόμα της έμύριζε κρασίλας, αυτό πλέον ήταν εγεγονός τετελεσμένο» κατά που λέν κ' οι γραμματισμένοι. Και για να μυρίσει το στόμα της κρα-σίλας, θά π'ή ότι είχε πιη κρασί βέβαια! Άλλο κανένα θέμα δε μπορούσε να γίνη. Άλλά που τό 'χε βρή το κρασί ή κυρά πρεσβυτέρα; Έδω ήταν το μυστήριο για τον παπ.

Αρχινάει λοιπόν να σκέφτεται ο αιδεσιμώτατος και να βάνη με το νού του χίλια δυά. Έννοείται πως μέσα στα χίλια δυά αυτά ήταν κ' εκείνα που τον σκότιζε περισσό-τερο από όλα τ' άλλα, άν, δηλαδή, ή μυρωδιά που 'χε το στόμα της παπαδιάς, είχε καμμιá σκέση με το κρασί, που έλειπε από το λογαριασμό του. «Ας ιδω όμως ακόμα μιá φορά το βουσί, λείι μόνος του ο Παπασπύρος, γιατί προχτές μόνον απ' δώ τό 'χα χτυπήσει, ενώ μπορούσε να 'χ'η και δέκα και είκοσι δικάδες κρασί και να φαίνεται άδειανό. Για να κατεβή στο κατώί όμως χρειάζονταν

φέξη, και δαδ σκισμένο δεν ήταν στο καλάθι. Πήγε λοι-πόν να βρή κανένα μικρό κομμάτικι άνάμεσα στα κου-τσουρα, που ήταν κάτω από τη σκάλλα! Άλλά μόλις πα-ραμέρισε ένα κουτσουρο φάνηκε ένα πράμα. Παραμερίσε και δεύτερο και τρίτο και το τελευταίο και να σου φανε-ρώνεται ή ταμίζινα.

—«Α τη καμήνη τη παπαδιά, που πήγε και τη στού-πωσε! λείι ο παπς, δίχως να ύποπτευη τίποτε ακόμα. Καλά που δεν την έσπασα!» και λέγοντας αυτά, τράβηξε δώ την ταμίζινα. Τή στιγμή που την έβγαλε δώ όμως γλουγλούκισε το κρασί μέσα, πράμα που δε μπορούσε παρά να το καταλάβη ο παπς. Μα περίεργο, λείι, μέσα καί έχει! Για στάσου να ιδούμε! Τήν ξεβούλωσε, λοι-πόν, και στη θέση του φελαύ έβαλ' αυτός τη μύτη του. Άλλά ή μυρωδιά ήταν ίδια κι' άπαράλλαχη με τη μυρω-διά, που 'χε το στόμα της παπαδιά. Και για να μή το μείνη καμμιá άφιβολία άνέβασε την ταμίζινα άπάνω στο φως Παίρνει ύστερα ένα ποτήρι κι' άφου το γιόμισε, άρ-χίνησε να πίνη λίγο λίγο και να βυζάνη σε κάθε ρουφηξιά τó χαίλη του και τα μάγουλά του, ως που τα άδειασε. Δεύτερο ποτήρι δεν ήπιε, γιατί με το πρώτο κατάλαβε πώς το κρατί της ταμίζινας ήταν από το βουσί. Δεν είχε και όρεξη να πιη περισσότερο νηστικός. Και ύστερο το κρασί που 'χε ή ταμίζινα, μιá όκ' ήταν και δεν ήταν.

Αυτός λοιπόν είναι ο κλέφτης έ! λείι ο παπς κου-

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:
Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξω-
τερικὸ φρ. 10
10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κισκία τῆς Πλατείας
Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Οἰ-
κονομικῶν, Σταθμοῦ Τρεχιοδρόμου (Ὁ-
φθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηρο-
δρόμου (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ
(Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὸ
βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομὴ του πληρώνεται μπροστὰ
κ' εἶναι γιὰ ἓνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΑ ΡΟΥΒΛΙΑ

τὰ Ρωστικὰ καὶ τὸν Πανσλαβιστικὸ δάχτυλο—
τὸν ἐπάρατο!—καιρὸς νὰ τὰ φήσουμε κατὰ μέ-
ρος. Καιρὸς τώρα νὰ σκεπτοῦμε καὶ λίγο σο-
βαρά, λίγο σὰν ἄντρες μεστωμένοι, κ' ὄχι σὰν
παιδιὰ ἀνέητα, ὅπως σκεφτόμαστε πάντοτε.
Καιρὸς νὰ θυμηθοῦμε κάποια καθήκοντα ἱερὰ
ποῦχομε σ' ἓνα ἔθνος μεγάλο—τὰ καθήκοντα
τῆς εὐγνωμοσύνης ποῦ θέλουμε νὰ πιστέψουμε
πὼς ποτὲ δὲν μᾶς ἔλειψε—στὴ Ρωσσία ποῦ
μάχεται σήμερα παληκαρίσια γιὰ τὴν τιμὴ τῆς
μ' ὄχτρο μεγάλο καὶ πανίσχυρο σὰν κ' αὐτήν.

Τὶ χρωστάμε στὴ Ρωσσία, τὸ ξέρουμε. Καὶ
μονάχα οἱ στραβοὶ δὲ βλέπουν τί μπορούμε νὰ
ἐλ. ἴζουμε μιὰ μέρα ἀπ' αὐτήν, ἀφοῦ εἶναι ἡ

νῶντας τὸ κεφάλι του. Ἀφ' ἑμὲ παπαδιά! Ἀμ βέβαια,
γιὰ νὰ μᾶς γένῃ μιὰ τέτοια καταστροφὴ, θὰ πῇ ὅτι κατὰ
χρυσουζιά γίνονταν στὸ σπῆτι. Καὶ τώρα νὰ θελήσω
νὰ τῆς κάμω παρατήρησες εὐτὺς θὰ μὲ πάρῃ ἀπὸ τὰ μά-
τια, κ' εὐτὺς θὰ βρῇ αἰτία νὰ γλυστρίσῃ. Θὰ μοῦ πῇ δι-
λαδὴς πὼς τὸ 'χε γι' ἀνάμα, πὼς τὸ φύλαγε γιὰ γιαντρικὸ
καὶ δὲν ξέρω πόσα ἄλλα κουραφέλια. Ὅσο γιὰ τὸ στόμα
τῆς ποῦ μύριζε κρασί, δὲ βαρύνει! Εἴμ' ἀγκαστρω-
μένος, καὶ μυρίστηκα πρᾶμα, κ' ἀποθύμησα.

Θὰ μοῦ πῇτε τώρα: πὼς δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβῃ
τόσον καιρὸ ὁ παπᾶς τὸ μυστικὸ τῆς παπαδιάς, ἀφοῦ κάθε
μέρα πάνω κάτω τὸν ἔτρωγε καὶ κάθε μέρα τὸν ζοῦσε ἡ
κυρὰ πρεσβυτέρα;

Δὲ μπόρεσε νὰ τὸ καταλάβῃ, γιὰτὶ ἡ κυρὰ πρεσβυ-
τέρα ἔπερνε τὰ μέτρα τῆς. Ἦξερε ποτὲ εἶχε ἀνάγκη γιὰ
ξύσιμο ὁ παπᾶς κ' ἐτοιμάζονταν. Ἀλλοτεὺς ἔπινε καφὲ
κ' ἄλλοτεὺς μασοῦσε κανέλλα καὶ γαρούφαλλα. Ἐκεῖνο τὸ
μεσημέρι ὅμως ὁ παπᾶς ξύπνησε προτῆτερα ἀπὸ τὴν τα-
χτικὴ τὴν ὥρα, κ' ἡ παπαδιά τότες εἶχε ἀνεβῆ ἀπὸ τὸ
κατώϊ, καὶ δὲν πρόφτασε νὰ μασήσῃ κανέλλα καὶ γαρού-
φαλλα. Καὶ τ' ἄλλο αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ 'χε τραβήξει παρα-
πάνω, ἐπειδὴ εἶχε λύπη ποῦ τῆς ἄφηνε γειὰ τὸ κρασί
τῆς ταμιζάνας.

μόνη ἄδυνατη ἐπὶ τὴν ἀπορροήν αὐτὴν βλάψωφελῆσθαι,
καὶ νὰ μᾶς βλάψῃ, ὅσο καμμι ἄλλη. Γι' αὐτὸ
λοιπὸν πρέπει πάντα τὴν ἀγάπῃ τῆς νάχομε
καὶ νὰ γελᾶμε μὲ τοὺς παπαρδελάδες ὅταν φυ-
σοῦν τὰ σάλια τοὺς ἐναντίον τῆς καὶ ξεφωνί-
ζουν πὼς πρέπει καὶ τὸν πόλεμο ἀκόμα νὰ τῆς
κηρύξουμε—τὸ εἶπαν κ' αὐτὸ κάποτε οἱ ἄλι-
τῆριοι!—«γιὰ νὰ διεκδικήσουμε τὰ προαιώνια
κ' ἀναφαίρετα δικαιώματά μας».

Ἔτσι μιλῶν οἱ παλαβοί. Οἱ φρόνιμοι ὅμως
μιλοῦν φρόνιμη γλῶσσα κ' εὐχονται γκαρ-
διακὰ νὰ νικήσουν οἱ Ρῶσσοι. Δὲν ἀκόμα οἱ
φρόνιμοι πατριῶτες πὼς ἓνα ἀπὸ τὰ Βασιλό-
πουλά μας ἔπρεπε νὰ βρίσκεται σήμερα στὸ
πλευρὸ τῶν Ρῶσσων καὶ νὰ πολεμᾷ μαζί τους,
γιὰ νὰ δείχνῃ ἔτσι ἡ ἐπίσημη Ἑλλάδα πὼς
συμμερίζεται τὸν ἀγῶνα τοὺς καὶ πὼς, ἀφοῦ
εἶναι μικρὴ κ' ἀδύνατη καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ
βοηθήσῃ ἓνα τέτοιο κολοσσὸ σὰν κ' αὐτήν,
τῆς στέλνει ἓνα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτὰ τῆς παιδιὰ
γι' ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐγνωμοσύ-
νης τῆς.

Ἄν δὲν ἔγινε αὐτό, εἶναι ἀκόμα καιρὸς νὰ
γίνῃ. Πρέπει ἓνα ἀπὸ τὰ Βασιλόπουλα νὰ πάῃ
στὸν πόλεμο. Οἱ Ρῶσσοι θὰ κατενθουσιαστοῦν
γι' αὐτὸ καὶ θὰ μᾶς τὸ καλοπληρώσουν. Μὰ
καὶ μεῖς ἐδῶ δὲ θὰ πᾶμε πίσω στὸν ἐνθουσια-
σμό, νὰ βλέπουμε ἓνα Βασιλόπουλό μας νὰ ρί-
χνεται παληκαρίσια στοὺς κινδύνους καὶ νὰ πο-
στομώνῃ μὲ τίς πράξεις του τοὺς σιχαμένους
δημοκόπους ποῦ νύχτα μέρα φωνάζουν πὼς τὰ
Βασιλόπουλά μας ἄλλην ἔγνοια δὲν ἔχουν παρὰ
πὼς νὰ ραχατεύουν καὶ νὰ γλεντοῦν.

Μ' ΟΛΗ

τὴ Μαωραϊτικὴ πονηριά του, τὴν ἔπαθε Κορφαίτικα ὁ
Μπαρμπά-Θωδωρὴς στὸ ζήτημα τῆς φορολογίας τοῦ
οἴκου. Περίμενε νὰ δημοκοπήσῃ ὁ ἄμειρος ἀπάνου
σ' αὐτό, περίμενε νὰ φωνάξῃ πὼς ἡ ἀτάσθαλη καὶ
ἀντιπατριωτικὴ Κυβέρνηση φορολογεῖ ἀυστοῦλως
καὶ κακουργῶς καὶ αὐτὸν ἀκόμα τὸν ἄρστον τοῦ φι-
λάτου λαοῦ, περίμενε νὰ ἐκτοξεύσῃ τοὺς σιελώδεις
κεραυνούς του κατὰ τὸν ὑπονομευόντων τὸ Σύνταγμα
καὶ κατὰ τὸν οὐρανὸν τοὺς θεομούς, περι-
μενε—καὶ τί δὲν περίμενε ἡ γρηλατοῦ τῆς Καρνα-

λοῦ,—μὰ ὁ τσαχπίνης Κορφαίτης μὲ μιὰ ἐπιτήδεια
τιμονὰ τραβήχτηκε ἀπὸ τὸ σκοπέλο τῆς δημοκο-
πίας του καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ κατατυπῇ τοὺς κεραυ-
νοὺς του.

Βλέπετε, πὼς μονάχα γιὰ τὴν τρικλοποδιὰ μι-
λοῦμε κ' αὐτὴν θαυμάζουμε. Τάλλο, ποῦ ἡ Κυβέρ-
νησι ἀντὶ νὰ φορολογήσῃ τὸ σῆμα, ἐφορολόγησε
ἄλλα πράγματα, δὲν μᾶς ἐνθουσιάζει καθόλου, ἀφοῦ
ξέρουμε πολὺ καλά πὼς καὶ ἡ καινούργια αὐτὴ φο-
ρολογία, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη φορολογία, δὲν ἔχει
οὔτε θάχῃ ποτὲ κανένα ἄλλον σκοπὸ γενικώτερο,
παρὰ νὰ θροφέται τὸ κηφηναρὶ τοῦ κόμματος καὶ
νὰ τραβοῦν τὴν ἀποζημιωσοῦλα τοὺς οἱ βουλευτές.
Ἄν θαρροῦτε πὼς ἀπὸ τοὺς φόρους αὐτοὺς παίρνει
τὸ μερικὸ τῆς καὶ ἡ Πατριδα, νὰ μᾶς συμπαθᾷτε.
Θὰ πῇ πὼς δὲν ἔχετε διαβάσει ποτὲ τὰ πρακτικὰ τῆς
Βουλῆς καὶ πὼς εἶσατε σιραβοὶ καὶ δὲ βλέπετε ποῦ
πάνε τὰ ἑκατομμύρια ποῦ βγαίνουν κάθε χρόνο ἀπὸ
τὸν ἴδρωτα κ' ἀπὸ τὸ αἷμα μας.

ΘΕΛΕΤΕ

νὰ δῆτε τὸ ξεβιδωμά τῆς Πολιτείας; Μὴ πατε μα-
κρὰ. Κοιτάχτε πὼς φέρονται οἱ δασκάλοι ἀπέναντι
τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ἀπάνω στὸ ζήτημα τῶν
ἐκπαιδευτικῶν νομοσχεδίων. Ὑβριστικώτατα καὶ
ἀντιπειθαρχικώτατα. Οἱ δασκάλοι μάλιστα τῆς Δη-
μητριάδας μ' ἓνα ἔγγραφόν τους, ποῦ δημοσιεύτηκε
προχτὲς ἀκόμα στὴν «Ἀκρόπολη», τὸ παραξενωτά-
κισσαν. Μόνο ποῦ δὲν τὸν ἔβρισαν κ' ὡς ἄτομο τὸν
Ὑπουργό, δηλ. τὸν προῦσταμένόν τους.

Νὰ ποῦμε ὅμως καὶ τάλλο, τοῦ στραβοῦ τὸ δί-
κιο. Γιὰ νὰ μιλοῦνε ἔτσι οἱ δασκάλοι, θὰ πῇ πὼς
ξέρουν πολὺ καλὰ, πὼς ἔχουν πειστῇ, ὅτι ἐκεῖνο
ποῦ σκέφτεται νὰ κάμῃ ὁ κ. Στάης, δὲν τὸ κάνει
γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πολιτείας, ἀλλ' ὁ Θεὸς ξέρει ἀπὸ
ποιοὺς ὑπολογισμοὺς κομματικὸς ἢ προσωπικὸς ἢ
ἀπὸ ποιά ἀνόητη ἰδέα παρακινούμενος.

Μόνον ἔτσι θάναί τὸ πρᾶμα, γιὰτὶ ἀλλοιῶτα
δὲ δικαιολογίεται τὸν δασκάλων τὸ φέριμο. Ἄν
φέρνουνται ἀντιπειθαρχικά, φταίει ὁ Ὑπουργός
ποῦ τοὺς ἀναγκάζει νὰ φέρονται ἔτσι, ὅπως φταίει
κ' ὁ ἀξιοματικὸς γιὰ τὸν στρατιωτὴ ἐκεῖνο ποῦ δὲν
τὸν ἀκούει ὅταν τὸν στέλνει νὰ σκοτωθῇ, ὄχι γιὰ
τὴν πατριδα, ἀλλὰ γιὰ νὰ κλέψῃ μιὰ γίδα ποῦ θὰ
τὴν ξεκοκκαλίσῃ ὁ καπετάνιος μὲ τὴν παρέα του.

Ε.

Ἦστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴ σπουδαία τὴν ἀνακάλυψη ὁ παπᾶς
δὲν ἔλειψε νὰ ἰδῇ καὶ δεύτερη φορὰ τὸ βουταί, μὰ δὲν
εἶχε παρὰ μόνο ξερὸς δοῦγες. Δὲν ἐμνηστε καμμιὰ ἀμφι-
βολία λοιπὸν, ὅτι ἡ πηγὴ ποῦ 'χε ποτίσει τὸ στόμα τῆς
παπαδιάς ἦταν ἡ ταμιζάνα, ποῦ θὰ πῇ τὸ βουταί.

Κι ὁ καημένος ὁ Παπασπύρος σκέφτεται τώρα πὼς
ν' ἀποχειριστῇ τὴν συβία του, ποῦ μὲ τὴ χρυσουζιά τῆς
χάλασε τὴ σειρά τοῦ σπῆτιοῦ. Γι' αὐτὸ τὸ πρᾶμα δὲν εἶχε
κ' ἄδικο νὰ σκέφτεται ὁ παπᾶς, γιὰτὶ ἡ παπαδιά του λόγια
δὲ σήκωνε. Ἄν τολμοῦσε μάλιστα νὰ τῆς ἔδινε νὰ κατ-
λάβῃ πὼς εἶχε ὑποψία σ' αὐτὴν γιὰ τὸ κρασί, ποῦ ἔ-
λειπε, ἦταν φόβος νὰ κακιοθῇ καὶ νὰ μὴ τοῦ κρίνῃ ἓνα
χρόνο. Κ' ὁ αἰδουσιμώτατος θὰ ὑπόφερνε κάθε ἄλλο σ'
αὐτὴ τὴν περίστασι, ὄχι ὅμως καὶ τὸ κάκισμα τῆς πα-
παδιάς, ποῦ ἦταν ἡ μόνη του παρηγοριά ἀπὸ τὴ μέρα ποῦ
στερεύτηκε τὸ κρασί.

Ἄλλὰ καὶ τί θὰ κέρδιζε ὁ φουκαρᾶς, ἂν μάλωνε μὲ
τὴν παπαδιά του; Νὰ καταλάβῃαι τὸ μυστικὸ προτῆ-
τερα, θὰ 'χε κέρδος βέβαια! τώρα ὅμως, ποῦ ἦταν ἄδεια
καὶ τὸ βουταί κ' ἡ ταμιζάνα, τὰ λόγια δὲν ἐπῆσαν τόπο
Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλο τὸν καιρὸ, θὰ 'περνε τὰ μέτρα του

μὲ τρόπο, ποῦ ὄχι ἡ παπαδιά, μόνον οὔτε ὁ διάλογος—Θεὶ
μου σχώρεσέ με—νὰ μὴ τὸν γαλάσῃ.

«Καὶ ὅμως—σκέφτεται πάλι—νὰ κάμῃ ἓνα τέτοιο
πρᾶμα ἡ παπαδιά, καὶ νὰ 'χῃ τὴν ἰδέα πὼς δὲν τὸ ξέρει
κανένας, δὲν τὸ βρῖσκω καλὸ. Μοῦ φαίνεται σὰ δαιμονο-
πέραση, γιὰτὶ ποῖς ξέρει τί γίνεται καὶ κατόπι. Κ' ἐπειτα
μπορεῖ νὰ θαρρῇ πὼς δὲν εἶναι κ' ἁμαρτία ὄντας κάμῃ
χρυσουζιά χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ κανένας, καθὼς μερικοὶ
ποῦ νομίζουν πὼς ὁ Θεὸς δὲ βλέπει κάτω ἀπὸ τὰ κερα-
μίδια».

«Κι ἂν δὲν ἔχῃ φταίξιμο ἡ καημένη ἡ παπαδιά, καὶ
κολάζομαι ἄδεια; Ναι, κ' αὐτὸ γένεται, μὰ ἡ μυρωδιά
ποῦ 'χε στὸ στόμα τῆς; Τὸ κρασί πῶς ἡ ταμιζάνα;»

«Ὡ! αὐτὰ ἦταν σημάδια, ποῦ δὲ μπόρουσαν νὰ βγά-
λουν, οὔτε τὸν παπᾶ ἀπὸ τὴν ὑποψία, οὔτε τὴν παπαδιά
ἀπὸ τὴν ἐνοχλή».

Τέλος ἀφ' οὗ ἀνακατώθηκαν κάμωσι ὥρα αὐτὲς οἱ
σκέψεις στὸ κεφάλι του, ἀποφασίζει, ὄχι μόνον νὰ μὴ
κάμῃ τὸν παραμικρὸν λόγο στὴν παπαδιά, ἀλλὰ καὶ νὰ
ξαναρῶσῃ πάλι τὴν ταμιζάνα ἐκεῖ ποῦ τὴν ἔδρε, καὶ νὰ
πασκίσῃ νὰ πιάσῃ κ' ἄλλα σημάδια στὸ μέλλο, μὰ καὶ
νὰ γυρίσῃ τὴ συβία του μὲ τρόπο στὸν ἴσιο δρόμο.

όλα τα ξένα στον τόπο μας, δεν μπορούσε να μείνει απαρώδην και η «Παλαιστίνιος Ρωσική εταιρία».

Ετοιμάζεται, λένε, και μια δική μας τέτοια, με τον ίδιο τίτλο, αλλά μ' Ελληνικώτατο πρόγραμμα. Σας φτάνει να μάθετε πως μέσα σ' αυτήν θάναυ ο Κεχηνάτος και ο Ήλιθόπουλος, οι δυο αυτοί Σιαμαίοι μεγαλοφράτρες της Ρωμιοσύνης, για να μαντέψετε το έργο της εταιρίας αυτής, η οποία όσο κι' αν βαρυστή «Παλαιστίνιος», θα μείνει Ρωμεική με τα όλα της.

Λόγια, λόγια, λόγια, Όρατε, που κάποτε εξαργυρώνονται και τούς μετρητοίς.

ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ

να μη γελάσετε καθόλου γι' αυτό που θ' ακούσετε, αφού πρόκειται για πατριώτες μας που όσες χοντροανοησίες κι' αν γράφουν είναι επί τέλους πατριώτες μας και πρέπει να τους λυπάται κανένας.

Λοιπόν οι «Καιροί» έγραψαν τις προάλλες πως παρνομώς διορίστηκε ο Ψυχάρης καθηγητής... στα Παρίσια και πρέπει η Ελληνική Κυβέρνηση... να λαβη τα μέτρα της !!! Ο δέ κ. Αστακός η Παρωδίτης — και τα δυο έσπερινά ψευτονόματα του κ. Κουρούπη — πλειοδοτώντας στην άνοησία, έζητησε την επέμβαση (Θεέ μου, λυπήσου τα κεραμίδα μας!) του Πρέσβη μας, του κύρ Νικολάκη του Ντελγιάννη, για τον παρνόμο αυτό διορισμό!

Το δυστύχημα είναι που η Κυβέρνησή μας παρασύρθηκε απ' όλη αυτά και πήρε το ζήτημα στα σοβαρά. Καθ' ό δε ασφαλώς πληροφορούμεθα η «ώς εξ αξιοπίστου πηγής μακνθάνομεν» (διαλέχτε όποιο θέλετε από τα δυο αυτά δημοσιογραφικά μαντουλάκια) ο κ. Υπουργός των Έξωτερικών παρέπεμψε το ζήτημα εις το Νομικόν Συμβούλιον, άναμένει δε την απόφασίν του δια να προβή εις τα δέοντα διαβήματα παρὰ τη Γαλλική Κυβέρνηση, όπως την εξαναγκάσει να πόλυσσ τον παρνόμο διορισθέντα εις το Γραμματτοδιδασκαλείον της Φολεγάνδρου.

Ο κ. Αστακός η Παρωδίτης απεφάνετο έν τφ σχετικφ προς την Έλλην. Κυβέρνησιν ύπομνήματί του, ότι τα έργα του αμαθοϋς Ψυχάρη έχουν την αξίαν που έχει ο πηλός των ρείθρων και την εκτίμησιν που έχει κάθε βέβηλον πράγμα.

Δέν κάνει να γελάτε! Σας το είπαμε και παρπάνω.

ΣΤ.

Η παπαδιά ύστερ' από τη σκηνή, που συνέβηκε για τη μυρωδιά που 'χε το στόμα της, θύμωσε κ' έφυγε από το σπίτι. Πήγε και κάθισε ως το βράδυ στην άδερφή της. Λούστηκε κιόλας εκεί επειδή ήταν σαββάτο. Το βράδυ όμως γύρισε στο σπίτι, αφού πήρε την απόφαση να μη του κρίνει το παπα, που της είχε χαλάσει με τέτοιο τρόπο την καρδιά.

Και σου 'χε ένα γινάτι δντας θύμονε! Σωστό άρβανίτικο. Φανταστήτε που δέν του είπε ούτε καληώρα. Ο παπας όμως που ήξερε το σφυγμό της, άλλαξε το φύλλο κι άρχινησε να τη χαϊδεύη με γλυκά λόγια. Σου ήταν κ' εκείνος ένας μαργιόλος! Αυτή τη φορά μάλιστα που ήταν η παπαδιά λουσμένη κι άστραφτε το πρόσωπό της, και φαίνονταν σά κοπέλλα, πήρε μέτρα να παίξη το μέρος του δπως τον ύπερνε.

— Άγαπημένη μου, άρχινάει, δίχως κέφι σέ βλέπω απόψε' ούτε καληώρα δέν είπας. Η κρύωσες τίποτε που λούστηκες; Άμ δέν κάθουσιν, εύλογημένη, νά σ' άχωνα έγω νερό, μόνη πήγες δ'έω να σε χτυπήσ' άγέρας; Έχει γούστο όμως να τ' άπηρες για σωστά που σ' χωράτεψα σήμερα και μ' άπαράτησες κ' έφυγες;...

12 δδς Όμ'ηρου

Έν Αθήναις τη 23 Ιανουαρίου 1904

Κύριε Γ. Μαρκέτη.

Manchester

Άνέγνωσα εις την «Οικονομικήν Έλλάδα» μίαν έπιστολήν σας. Έπειδή είμαι Έλλην και κατά συνέπειαν δέν έννοω την γλώσσαν εις την όποιαν γράφετε, άρ' έτέρου δε ένδιαφέρομαι εις τα οικονομικά του τόπου μου, σ'ε παρακαλώ να μεταφράσετε έλληνισά την έν λόγω έπιστολήν σας και με άποστείλητε την μετάφρασιν, θέλετε δε τα μέγιστα με ύποχρεώσε.

Διατελώ πρόθυμος
Χ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

×

Αξιότιμε κ. Δημητριάδη.

Μετά χαράς άπαντώ στο γράμμα σας, γιατί βλέπω αλήθεια πως μπορώ να σ'ε φανώ χρήσιμος. Μάθετε λοιπόν πως το γλώσσαν θέλει περισπωμένη.

Δικός σας
Γ. ΜΑΡΚΕΤΗΣ

* Τα δυο αυτά γράμματα, που με πολλή εύγένεια μάς τα παραχώρησε ο κάτοχός τους, τα δημοσιεύουμε για να δ'ητε πόσο βαθιά μερικοί πατριώτες μας αντιλαμβάνονται το γλωσσικό ζήτημα, άνομολογούντες με τόση χάρη πως η γλώσσα που μιλάνε δέν είναι Έλληνική.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Θαυματοποιός. Τώρα, Κύριοι και Κυρίες, θα γίνει το μεγάλο θέμα της βραδιάς. Βλέπετε από το ντουλάπι; Θα παρακαλέσω μια κυρία από το θέατρο ν' άναβεί έδω άπάνου στη σκηνή και να μπει στο ντουλάπι. Τότε θα κλείσω το ντουλάπι. Όταν άνοίξω πάλι, η Κυρία θα έχει γίνει άφαντη δίχως ν' άφίσει ίχνος πίσω της....

Άντρας. (της γυναίκας του). Λιλή, γιατί να μην π'ες έσύ, άγάπη μου, αφού παρακαλεί το λόγου του...

Δούλα. (φέγοντας). Το ξέρω, θάν το μετανιώτης, κυρά, θα λυπηθείς σά με χάσεις....

Κυρά. Δέν πειράζει, δέν πειράζει, φθάνει να μη χάσω και τίποτε άλλο.

Η παπαδιά, καθώς είπαμε, είχε αποφασίσει να μη του κρίνει και να του κάμη το βαρύ, επειδή είχε την ιδέα πως ο παπας θα έακολουθούσε τη σημερινή τη φλάδα, άλλ' άμα τον είδε να της κρένη με τέτοιον τρόπο πίστεψε πάνω-κάτω πως την ιστορία της μυρωδιάς την άστόχησε, κι άποφάσισε ν' άλλαξη κι αυτή το φύλλο. Μ' όλα ταύτα δε θέλησε να ταπεινωθ' άμέσως, κι άρχινησε μ' άγριον τρόπο.

— Θέλεις και να μου κρίνης κιόλας, του λέει, και να γυρίσης το φταίξιμο σ' έμένα πως σ' άφησα κ' έφυγα, αφού έσύ στα καλά καθούμενα μ' έκαμες μεθυσμένη;

— Μπα Χριστός και Παναγιά, άγαπημένη μου! Έγώ ο καημένος σου είπα ένα χορατό μ' άθωότητα, δε σ' είπα μεθυσμένη.

— Χορατό ήταν εκείνο; Έτσι είναι τα χορατά; Είχαν τόπο εκείνην την ώρα τέτοια λόγια;

— Μπρέ, παπαδιά μου, μπρέ εύλογημένη μου κι άγαπημένη μου, έσύ έχεις παράπονο από τ' έμένα, που σ' έχω ψηλό καμάρι και δε σου είπα μια φορά παρέκει στέκα;

— Όχι, έχεις έσύ παράπονο από τ' έμένα, που δ,τι μου λ'ες ποτέ δε σου λ'έω όχι, και σήμερα—έακολουθάει με παράπονο πλειά—μ'ώκαμες την καρδιά κομμάτια, κ' έπήγα στην άδερφή μου κ' έχυσα πικρά δάκρυα.

— Συμπάθησέ με, παπαδιά μου, συμπάθησέ με,

Κασιδάκις. Ά, δέν ύπαφέρεται πιά! Άκούς να μ'ε π'ε συκοφάντη.... να μου βρεί λάδια άφτός ο Πάλλης! Δέν έχει, θα τον προκαλέσω, θα χτυπηθούμε....

Μονστριώτης. Έτσι πρέπει, μάλιστα. Τίποτε άνω-τερο, ύψηλοτερον παρὰ να πολεμής για την αλήθεια.

Μιμής. Άκούω πως πήγες κυνηγι με τον Μπεμπέκο την περασμένη βδομάδα. Τίποτα καλό;

Γιάνης. Περφόρημο!

Μιμής. Έτσι ε;

Γιάνης. Βέβαια. Δε βλέπεις που γύρισα πάλι ζωντανός;

Το ανθρώπινο καρμί, μάς μαθαίνει η Χυμιά, ίσοδυναμεί με τον κροκό και τ' άσπράδι: 1200 άδων της δρ-νιθας. Χωρίς να λογαριάσουμε το νερό που περιέχει, μπορεί να προμηθέψει και τ' άκόλουθο ύλικό.

Σίβερο 7 χοντρών καρφιών.

Πάχος 18 καριών.

Κάρβουνο 9,000 κοντυλιών

Φώσφορο 20,800 σπέρτων.

Άλάτι 20 κουταλάκια.

Ζάχαρι 59 οβόλους.

Άέριο άρκετό να σηκώσει όλόκληρο άερόστατο.

Χήρα. Μου χρειάζεται κάποιος που θα δουλέψει μέσα στο σπίτι, θα πηγαίνει θαλήματα, θ' άκούει κάθε μου προστάγη, δε θ' άπαντ'ε όταν τότε μαλάνω, καί...

Υποψήφιος δούλης. Τότε, κυρά, σου χρειάζεται σύζυγος, έχ'ι δούλος.

Σουφρώνης. Το δημολογώ, είμαι πάντα χωμένος μέσ' στα χρέη ως στην κορφή. Μα δε φταίω κι' όλας έγώ, είναι έτσι της τύχης μου.

Φίλος. Πώς, της τύχης σου;

Σουφρώνης. Νά, άδερφέ, είναι της τύχης μου να κάνω τέτια καλή έντύπωση στον κόσμο, που θέλει σώνει και καλά να μ' έμπιστέβεται πάντα.

— Τί μετριόφρονας άνθρωπος άφτός ο Κασιδάκις! Δέν έχει τέρι στον κόσμο, σου λ'έω...

— Σά να πούμε, δέν καμαρώνει, δέν έχει φαντασίες;

— Μήτε ιδέα! Καμιά φαντασία δέν έχει, αν και τ' δημολογεί πως κάθε άλλος άνθρωπος στον κόσμο, αν άποχτήσει τη δική του έπιστήμη, θα καταντήσει φαντασμένος.

— Πρέπει ν'άιναι επικίνδυνο πράμα, ρε Γιάνη, να είσαι πυροσβέστης.

— Είναι, ρε Κώστα. Οι παραμάνες δε σ' άφίνουν ήσυχα.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

χρυσή μου, αν σωφταίξα. Κ' ένφ έλεγε αυτά τα λόγια σηκώθηκε και πήγε να την άγκαλιάσει.

Έκείνη όμως τραβήχτηκε και γύρισε από την άλλη τη μεριά με βουρκωμένα μάτια.

— Δε θέλω, του λέει, άφησέ με!

— Σ' άφήνω, παπαδιά μου, σ' άφήνω, μα θέλω να μη 'ναι η καρδιά σου χαλασμένη.

— Όχι να σ' άφήνω να κάμης το κέφι σου, και να μου λ'ες πως μυρίζω κιόλας. Άφήνομε που δέν ήπια, αλλά και να 'πινα και λίγο ήταν καμιά άμαρτία τάχα; Η δέν είμαι νοικοκυρά έγω έδω μέσα;

— Νοικοκυρά και βασίλισσα είσαι, άγαπημένη μου, και μπορείς όσο θέλεις να πίνης, και ό,τι θέλεις να κάμης. Άκούς εκεί λέει! Μακάρι να 'πινες! Έγώ ο καψερδς πάντοτε σου το λ'έω να πίνης από λίγο για τη λιγούρα που σ'ώμεινε από την άρρώστια. Έλα τώρα μπαρίσι! της λέει, και πήγε πάλι να την άγκαλιάσει. Έκείνη όμως πάλι τραβήχτηκε.

— Μή, του λέει, γιατί σήμανε η καμπάνα και δέν κάμει.

— Η ξέχασες που 'ναι αύριο Κυριακή;

— Καλά λ'ες, καλά λ'ες, παπαδιά μου.

(την Κυριακή τελειώνει)

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΕΞΑΡΧΟΣ